

2025.01.12. magyar

Köszöntés: Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Róm8,14

Olvasmány: Mt 3,13-17 [13](#) Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt. [14](#) János azonban megpróbálta visszatartani őt: Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám? [15](#) Jézus ezt válaszolta: Engedj most, mert így illik minden igazságot betöltenünk. Akkor engedett neki. [16](#) Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt az ég, és látta, hogy Isten Lelke mint egy galamb aláereszkedik, és őreá száll. [17](#) És íme, hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm

Alapige: Róm12,1-8 Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, 2 és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

3 A nekem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint. 4 Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, 1Kor 12,12 5 úgy sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai. 6 Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: aki a prófétálás ajándékát kapta, az a hit szabálya szerint prófétáljon; 1Kor 12,4-11; 1Pt 4,10 7 aki a szolgálat ajándékát kapta, az végezze szolgálatát; a tanító a tanítást, 8 a vigasztaló a vigasztalást, az adakozó szerénységgel, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.

A rómaiakhoz írt levél végén Pál inteni és motiválni akarja a gyülekezetet, hogy azok miként járjanak el, hogyan éljék meg a gyülekezeti életet.

Elsőként az odaszánásról beszél, hogy változzanak értelmükben. Hogy ez legyen az átalakulásuk. Itt olyan szót látunk az eredeti szövegben, ami önmaga is érdekes. Metamorfózis. Átalakulás. Sok ilyen metamorfózist láthatunk akár az állat és növényvilágban, vagy a kőzeteknél, de a

vegyészetben és akár az irodalomban is. Elég csak Franz Kafka legendás művére az Átváltozásra gondolnunk, ahol Gregor Samsa egyszer csak arra ébred, hogy bogárrá változott.¹

Szóval sokféle átváltozást látunk és ismerünk. De nem mindegy, hogy miből, mivé változik valaki és valami. Mint ahogy az is érdekes szempont, hogy mennyi idő alatt megy végbe egy átalakulás, illetve, hogy mi marad a korábbi állapotból.

Keresztyén olvasatban sokszor olvashatunk vagy láthatunk hallhatunk beszámolókat megtérésekről, mikor valaki a korábbi életmódjával felhagyva keresztyén lesz, s ehhez igazítja a döntéseit, cselekvését, az egész életét.

Megváltozik az értelme. Pál is valami ilyesmire hívja el a római gyülekezet tagjait, hiszen ők sok esetben olyan világnézetből jöttek, ami többistenhívő, politeista volt. Valamint tudunk arról is, hogy a római felső rétegek legendásan nagy lakomákat és tivornyákat rendeztek.

Aztán persze azt is tudjuk, s manapság is tapasztaljuk, hogy ez nem igazán tölti ki az ember lelkét, csak úgy ideig óráig. Aztán elmúlik az extázis, s üresség marad helyette. Sokak szerint ez egy döntő tényező volt a keresztyénség terjedésében az ókori 1. században Római Birodalomban. Hogy a keresztyén hit, s annak megélése megtöltötte tartalommal az életet.

Csak hogy mi már nem az első században vagyunk, s akik ma itt vagyunk Istentiszteleten nagy többségében régóta vagyunk keresztyének, reformátusok vagy más felekezetűek egyaránt. A mi értelmünk megváltozott már. Hiszen próbáljuk követni Krisztust.

Csak hogy ez nemcsak egy egyszeri esemény, ami valamikor régen végbement, hanem egy olyan folyamat, amelyben vannak hullámvölgyek és hegyek, kihívások, kétségek és kérdések is. Ha őszinték vagyunk magunkkal, s miért ne lennénk? Akkor be kell látnunk, hogy néha nagy kérdés, hogy mi is az Isten akarata? S pláne annak a megítélése.

Hiszen különböző élethelyzetekből, helyzetekből tesszük fel a kérdést, s éljük meg ezt.

Legyen szó gazdasági etikáról, legyen szó háború és önvédelem kérdéséről, legyen szó tudatos vásárlásról, amiben kerüljük a rabszolga vagy gyermekmunkát, vagy csak arról, hogy milyen politikai irányok akarják felhasználni saját céljaikra a keresztyénséget.

Nehéz néha azt a kérdést feltenni s választ találni rá, hogy mi az Isten akarata. Sőt, konkrét példákat tudunk mondani, ahol egy-egy kijelentéssel visszaélnék egyházi emberek, vagy vezetők.

És mondhatnánk a példákat, hogy a pátriárka Oroszországban szentnek minősíti az Ukrajna elleni háborút, hogy kicsi közösségekben haszonélvező haszonleső emberek Isten nevében óriási

¹ <http://www.mek.iif.hu/porta/szint/human/szepirod/kulfoldi/kafka/atvaltoz/html/02atvalt.htm>

vagyonhoz jutnak, az embereket megvezetik s magángépekkel közlekednek. Hogy Isten nevére hivatkoznak olyan emberek, akik visszaélnék mások naivitásával és azzal, hogy kiszolgáltatottak.

Sok ilyen példát hozhatnánk és látunk is éppen ezért előremutató az, amit az apostol mond később, hogy józansággal éljük meg a hitünket. Nekem ez egy ilyen nagyon református mondat. Józan módon, 2 lábbal a földön álló hittel. Hol a hit keresi az értelmet.

Ahol az ember tud alázattal szolgálni és együtt élni úgy a gyülekezet közösségében mint a társadalom szövetében. Ahol tudunk egészséges kritikával illetni problémás dolgokat és jobbitó szándékkal előre haladni, mert hisszük, hogy az Úristen elhívott minket, hogy józan ésszel és hittel menjünk neki az élet kérdéseinek.

Szóval mikor megújulásról beszélünk, értelmük megváltozásáról, akkor az mindig egy folyamat. És mindig azt szoktam mondani, hogy sosem vagyunk készen, hisz ahogy a mondás is tartja: jó pap is holtig tanul. Életünk végéig vannak kérdéseink, problémáink, kihívások, amelyekre választ keresünk. Életünk végéig kérdezzük magunktól, hogy mi az Isten akarata.

S tesszük ezt úgy, hogy nagyon sokfélék vagyunk a gyülekezetben ahogyan az apostol is ír. Sokféle szolgálatunk van, sokféle módon vagyunk együtt a gyülekezet közösségében. Presbiterek, gyülekezeti elöljárók, kántor, harangozó, titkárnő csak hogy párat említsek.

S amikor beszélgetünk valakivel munkahelyen, baráti vagy családi körben és sorolhatnánk hosszan. Hogy mikor vannak olyan pontok és pillanatok, amikor felismerjük, hogy egyébként szolgálunk, akkor is amikor nem is gondolunk rá. A kimondott vagy éppen el nem mondott szavainkkal, kérdéseinkkel, jelenlétünkkel aktivitásunkkal.

Sokszor találkozom azzal, hogy az új évben emberek fogadalmakat tesznek. Mit csinálnak másként mit csinálnak jobban, milyen rossz szokást hagynak el, hogyan változik az étrendjük, az alkohol fogyasztásuk, milyen sokat fognak sportolni. Van egy ismerősöm, aki gyakran jár a helyi edzőtermekben és mindig elmondja, hogy az a tapasztalat, hogy januárban tele vannak az edzőtermek, mert egyrészt mindenki le szeretné adni a plusz kilókat amik karácsonykor feljöttek, másrészt mindenki megfogadja, hogy na akkor idén nekiállok, lefogyok, sportosabb leszek igyekszek az egészségemmel foglalkozni és így tovább.

Ehhez képest februárra és márciusra már lecsökken azoknak a száma, akik aktívan jelen vannak ezeken a helyeken és valahogy sokszor ezek a fogadalmak is elcsúsznak, kifulladás, nem mennek tovább.

És azért hozom ezt elő mert talán a kereszténységben is úgy van, hogy bár egyszer elindultunk ezen az úton, de kellene olyan megerősítések olyan pontok, támaszok amik újra és újra tovább

lendítenek, tovább segítenek minket azokon az időszakokon amik kritikusak amik nehezek amikkel küszködünk.

És éppen ezért jó, hogy a gyülekezet közösségében, az egyházban különféle szolgálatokat teljesítünk mert nincs olyan ember, aki mindent tud, mert nincs olyan gyülekezeti tag, presbiter, lelkész, aki mindenhez ért. És nemcsak az egyház ügyét, hanem benne egymást is hordozzuk. Imádságban, egy jó szóval, segítséggel, a jelenlétünkkel, vagy akár azzal is hogy itt vagyunk Istentiszteleten.

Hiszen már az is nagy öröm, hogy látjuk a másikat, beszélgettünk templom előtt, templom után az is nagy dolog, hogy észrevesszük: nem vagyunk egyedül.

Múltkorában lapozgattam a jubileumi évre készült 2 nyelvű kiadványunkat és voltak ott olyan vastagabban a szedett mondatok, amelyeket gyülekezeti tagok mondtak, hogy nekik mit jelent a templomunk.

Úgy megfogott az a mondat amikor valaki azt mondta, hogy másabb a hetem, ha nem megyek el templomba.

És ennek kapcsán én azt merem mondani, hogy bízom abban drága testvérek, hogy érezzük, látjuk, tapasztaljuk: ez a gyülekezeti közösség épít minket, segít és továbbvisz olyan helyzetekben is amelyek kritikusak.

Hogy amikor az Isten akaratát keressük, amikor miértekkkel küszködünk, amikor botrányok tömege szegélyezi a hétköznapiakat akkor jöhetünk ide megnyugvásért, új utakért, megerősítésért, hitért, kultúráért oly sok mindenért amire szükségünk van.

Adja meg hát az Örökkévaló, hogy ne fulladjon ki ebben az évben sem a hitünk, hogy tudjunk mindig megújulni, hogy merjük mindig keresni az Isten akaratát s így szolgálni a gyülekezet közösségében nemcsak egymást és egymásért hanem az Istent és az ő ügyét. Ámen

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László